

Дождж у Пенсільваніі

Пустэча ў сэрцы, дождж няўпінны,
Да Бога ўсхліпвае душа:
«Навошта Ты мяне пакінуў?..»
Мая нядзельная Імша —

Малітва Небу ў горным лесе,
У чыстай велічы азёр,
А злыдзень нейкі ў думкі лезе,
Крадзе спакой, красу з іх здзёр...

Прачнуся ў страшнай адзіноце:
Няма тут больш са мной Хрыста,
Няма больш думак у палёце...
А дожджык ліцца перастаў,

А веліч дрэў тутэйшых сведчыць
Пра Творцу і Яго Любоў
І мне маю маркоту лечыць,
Вяртае Бога ў сэрца зноў...

Прачнулiся і ўсталі дзеці,
Іх позіркi і галасы
Спяшалiся мяне прывеціць,
І я адчула: Божы Сын

Вярнуўся! Але не дакорам —
Любоў пустэчу заняла,
Ў свае схаваўся злыдзень норы,
А я ў свой новы дзень пайшла.

13 жніўня 2019 г., Пенсільванія

Маладнякоўцам

Валерыю Маракову і ўсім пісьменнікам,
расстраляным у Курапатах
29 кастрычніка 1937 года.

Былі вы ўзнёсла-маладымі,
Спаткаўшы бурных дзён напор,
І летуценьмі залатымі
Свой высцілалі шлях да зор,

Пялёсткі сэрц купалі ў росах,
Вясне й каханню гралі гімн
І сны на залатых пакосах
Дарылі любым вы сваім,

Жылі вяршынямі жаданняў¹,
А прамяністасць ззяла звыш,
Была вам творчасць — сонцараннем,
І ценом — курапацкі Крыж.

Была Айчына ў вольных марах
Краінай спраўджаных надзей,
Ды браў на ледзяных гітарах²
Акорды вецер-сцюдзявей.

І смутак сеяўся лістотай,
На летуценні клаўся ён,
І ачапляў калючым дротам
Краіну новы гегемон.

Але ў начы і ў завірусе
Дух Божы веру памнажаў
Ва ўваскрашэнне Беларусі
З-пад курапацкага Крыжа...

14 сакавіка — 29 кастрычніка 2019 г.

На шляху з пустэльні

Выведзі народ сляпы, хоць у яго ёсць вочы,
і глухі, хоць у яго ёсць вушы (Іс 43, 8).

Ты, Божа, даў сябе пазнаць як Тройцу,
Спаслаўшы ў Сыне Дух і супакой...
Прабач у кожным з нас свайго забойцу
З каменным сэрцам, чэрстваю душой!
Прабач нам гнеў, бясконцую сваюлю,
Што прывяла ў егіпецкі палон,
Ты даў нам цуд малітвы ў роднай мове,
А мы чужынскай мове б'ем паклон.
Ты запавет з народам абумовіў,
Каб кожны годна і паважна жыў!
Прабач, што здрадзілі Тваёй Любаві
І кланяемся ідалам чужым,
Ды на нядолю вечна наракаем,
І смага нас пустэльная пячэ,
А Ты вядзеш туды нас небакраем,
Дзе малако і мёд ракой цячэ,
Бо любіш нас і на шляху з пустэльні
Падтрымліваеш млявую хаду,
Нядбайных вучняў у Тваёй вучэльні
Да годных клічаш спраў і ўзнёслых дум.
Ты нас вядзеш, даеш свабоды знакі,
Развейваеш спакуслівы смурод,
Даеш пазнаць, што мы не небаракі,
Што мы — народ! Твой, Божа, мы народ!

19 снежня 2019 г.

¹ «Пялёсткі» (1926), «На залатым пакосе» (1927), «Вяршыні жаданняў» (1930) — назвы зборнікаў вершаў Валерыя Маракова.

² «На ледзяных гітарах» — паэтычны вобраз у лірыцы Тодара Кляшторнага 1920-х гадоў.